

είμαι πολύ περίεργος ἀν θάξουν ἀπαρτία.
Γιὰ τὴ Βουλὴ ἔκριναν ἀν πάνε τὴν Δευτέρα,
ἀν εἶδαν ὅμως, Περικλῆ, πῶς χάσαντο ἐκεῖ πέρα,
τότε καθένος ἔβαλε μιὰ πινακίη ὅτῃ μύτη του
κι' ὁ Θωδωρὸς ἀπ' τὴ Βουλὴ πῆγε περὶς ἄστὸ σπῆτι του.

Χάνουν τὴν Τρίτη, Περικλῆ, χάνουν καὶ τὴν Τετάρτη,
νιστεύουν τὴν Πέμπτη, τὴν Πέμπτη τρῶνε λάδι.
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μετ' αὐτῶν γενοῦ
καὶ δὸς τους 'λίγο νοῦ,
κι' ἀς ἡμέρωσον τῆς Βουλῆς ταγῆριμα τάδυσώπηκτα
καὶ νὰ πηγαίνουνε μαζί νὰ τρῶνε σπανκόπηκτα.

Π.—Μὲ τὴν σπανκόπηκτα τρέξ' ἀ προπὸ, βρωμάζωρη,
στρώσε τὴ ράχη σου νὰ φῆς τὸ πάτριο στηλιάρη.

Ὁ Φαδοῦλης μὲ κέφι τὸν Ντελιγιάννη εὐθέλει.

Φ.—Ἐὖν, ποῦ πάλι γιῶρτασες μὲ τὴν περηφάνεια,
δέξου κι' ἐμένα, ποῦρχομαι κι' ἐν ἀρχιπῆ στεφάνη,
νὰ τὰ σκοπίσω σπῆτι σου καὶ νὰ σὲ στεφανώσω,
κι' ἐλάτε βοηθᾶτε με γιὰ νὰ τὸ ξεφορτώσω.

Καὶ τώρα, Κορδων μου,
δέξου τὰ στεφάνωμά σου.

Τὸ πρῶτο γιὰ τὸν πόλεμο ποῦ ζέρεαι, λιγερὸ μου,
τὸ δεύτερο γιὰ τὴν ζήτης εὐθύναι τοῦ πολέμου,
τὸ τρίτο γιὰ τὴν στέκεσαι παντός θεσμοῦ φουρὸς
ὅπουτάν εἶσαι τῆς Βουλῆς ψάλλτης ἀριστερός,
καὶ τοῦ Ζαχίμη τοῦβλας καὶ πάλι τῆ φωνῆ,
ποῦ ἴμισσε τοῦ θεῖου του τὸ κλέος πῶς ἐκίκασε,
κι' ἐπῆρε τοῦ Συντάγματος τὴν παλαιομυχανή
κι' ὡς εἶδος τροχιόδρομο μὲ τὴν ἐξετροχιώσε.

Τὸ τέταρτο γιὰ τὰ καλὰ τῆς κωλυσιεργίας,
ὅπου γεννᾷ τὰς ἀμαλίας τῶν νόμων λειτουργίας,
τὸ πέμπτο κι' ἕκτο κι' ἕβδομο καὶ ἕλλα μου, πακποῦ,
πᾶρτα γι' αὐτὰ, ποῦ σκέπτεται νὰ κάρη τοῦ λοιποῦ.

Καὶ πάλιν συνεχίνης: τὸ μέσο κι' ἐξὼ κράτος,
κι' ὅταν ὀσῆ δόλια τὴν Ἀρχὴ ζανλλῆρη κοστονάτος,
μὴν ζανκβάλλης πρὸς Θεοῦ πολέμιον ἱστορίας
καὶ νέων ἐπιστρατευτῶν ἀρχίσουν φραξορίας.

Κι' ἀν ὁ Σαρφῶρη ἐξάρη ἀν λαίμαργο γεράκι
μὲς ὅτ' ἀγκισμένω χωμάτια χημιάς, Θωδωράκη,
ἀς μὴν ἀνάψουν πρὸς Θεοῦ τὰ λάσια σου στέρνα,
κι' ἀρῆσ' τον νὰ βουρλίξεται κι' εἰρηνικὰ κυβέρνα.

Κακὸς μετὰς μᾶς ἔγινε κι' αὐτὸς ὁ παλιοτσούσης...
κηθόλου μὴ ρυμουλληθῆς, κανέναν μὴν ἀκούσης.

Ἄς πάνε νὰ πετοσοκοποῦν,
κι' ἀν ἐλθουν πάλι καὶ σοῦ ποῦν
τὰ κάστ' ἀπὸ τὴ φωτιὰ σὺ νὰ τὰ ζανκβάλλης,
πῆς τους ἀν Αἰξας τρομερὸς μετὰ φωνῆς μεγάλης:

«Πολέμους ὅπως ἄλλοτε καὶ τώρα δὲν κηρῶττα...
δῶ πόλεμοι μὲ φθάνουνε, δὲν ζανκκάνω τρίτο,

κι' ἄς ἐλθῆ κι' ἄλλος ν' ἀκονῆ ζουράφια καὶ μαγαίρια,
δὲν ζανκαβάζω τὸ σπαθί, δὲν ζανκακῶω χερίαι.

«Ἐγέρασα, μωρὸς παιδιᾶ, μὲ τόσο πατιτράκα,
ἐγέρασα νὰ ζῶνομαι κι' ἐγὼ τὴν σακκράκα,
καὶ μὲ τῆς δαῶ τῆς φουκταῖς μου νὰ τρώω τὸ μαπαροῦτι
κι' αἶμα νὰ πῖνω γιὰ νερό... μὰ τί ζῶ καὶ τούτῃ!

«Τὸν πόλεμο τὸν μ'οῦκταῖς, καὶ τὴν ἀποστειμένον
νὰ κυβερνᾶτε λαχταρῶ ὅτῆς δάφνης ζαπλωμένον.
Νισάφι πᾶς γιὰ τὸ Θεοῦ, γοργόποδες Ἀρακάδες,
μ'ορεῖτε κι' ἔτσι νάχτε στρατηγικούς γνακάδες.
Μιζῶ κατὰ τάρματα καὶ τὰ κρεμὰ ὅτῃ ρᾶσι,
μόνο γιὰ τῆς μαπαμπέταῖς μου κρατῶ μικρὸ ζουράφι.»

Ἄκου με, Θωδωρῆ, κι' αὐτὰ
νὰ τοὺς τὰ πῆς ὀρθὰ κορτὰ,
γιατὶ ἀν μέρη σῆου χωρὶς πολέμων αἰλῶνος
κι' Ἄρης δὲν ἀφῆς πύρινον μὲς ὅτῶν Ρωμηῶν τὴν φλέβα,
τότε μ'ορεῖτε νὰ κυβερνᾶς καλλίτερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους
αὐτὴν τὴν ἀκυβέρνητη, τὴν σάπια σακυλιέβα.

Δεμένον χειροπόδαρ μὲ τριδίπλα κορδόνια
σ' εἴλωμαι, Θωδωράκη μου, νὰ ζήσης χίλια χρόνια,
νὰ ζῆς καὶ σὺ, νὰ ζῶ κι' ἐγὼ ὅτῃ κράτος τὸ μεγάλο,
εἴω γιὰ νὰ τὸ κυβερνᾶς, κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ ψάλω.

Καὶ καρπόδαῖς ποικιλίας, μ' ἄλλουσι λόγου ἀγγελίας.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, βρε Φασουλή, μουσῆλιπτε ψωρίτη,
ὅτῃ Γᾶννη τοῦ Φωτίου καὶ τοῦ Τραπεζομεσίτη.
Ἐμπρὸς νὰ πάρης, ἀνθρωπε, ποῦ μὲ τὴν τύχη παίζεις,
λαχειοφόρος μετοχὰς τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.
Τραπεζοδαῖς ἐκερδίσανε χιλιάδες ἕως τώρα
αὐτοὶ ποῦ πῆραν ἀπ' αὐτὸν χαρτὰ λαχειοφόρα.
Πᾶρε καὶ σὺ, βρε Περικλῆ, μ' ἄλλο δραχματὶς μονάχα,
καὶ σίγουρα σὲ βεβαίω πῶς θὰ κερδίσης, γάχα,
ὅτῃ Μάρτη τῆς δεκκενιά, ποῦ θὰ βῆξουν τὰ χερίαι,
καὶ τότε θὰ λησμονηθῆ πολυκαθῆς πτωχία.
Μὰ τί γρηγορεῖ τυχεροῖ! γιὰ τοῦ Φωτίου τράβα,
κι' αὐτὸς τὴν τύχη τὴν τραβᾷ ἀν νὰ τὴν ἐχη σκαλάβα.

«Πινκαθοθήκης» ἔκδοσις, κομψότατον βιβλίον,
κι' εὐφάνταστον δραματίον, ἦσαν τὸ «Μαυσολεῖον»,
γραφὲν ὑπὸ τοῦ Λάσκαρη καὶ Δημητρακοπούλου,
συστήνεται καὶ παρ' ἐμοῦ, κοινῶς τῆς Μούσης, μούλου.

Ὁ Πι Διβάρης ὁ γιατρὸς, ὅπου πολὺ σημαίνει
καὶ ὅτῃ Χαρίσι μένει,
ἐν γνώσει, πείρα καὶ σπουδῆ κι' ἐπιμελεῖ φροντίδι
λαμπρὰν Ἐπιβεωρῆσιν τὸν Ἀγγλῶνον ἐκδίδει.

Οἱ ὀσῆς Φὼν-Λότνερ τὴν Σχολὴν διδάσκοντες μὲ ζῆλον
δίδουν τὴν Τρίτην ἑκτακτὸν κονοῦεργο καὶ ποικίλον
ὀσῆν Αἰθουσαν τῆς Μουσικῆς ἐκείνης Ἐταιρείας,
καὶ σπεύσατε φιλόμουσι καὶ μὲ τὰς κυρίας.